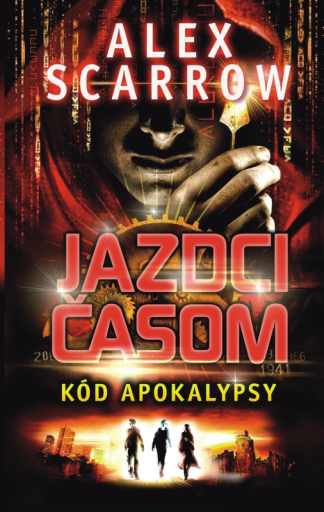

ALEX
SCARROW

JAZDCI
ČASOM

KÓD APOKALYPSY

ALEX SCARROW v minulosti pracoval ako grafik. Neskôr sa rozhodol tvoriť počítačové hry. Nakoniec však došiel a stal sa z neho spisovateľ. Napísal niekoľko úspešných trilerov a filmových scenárov, ale až pri knihách pre mladých získal možnosť zabávať sa s myšlienkami a predstavami, s ktorými sa pohrával v čase, keď vymýšľal počítačové hry.

Žije v anglickom meste Norwich so synom Jacobom, manželkou Frances a dvomi tučnými potkanmi.

Toto sú doterajšie misie **JAZDCOV ČASOM:**

PRVÁ MISIA
DNI PREDÁTOROV
KÓD APOKALYPSY

KÓD APOKALYPSY

ALEX SCARROW

slovarť

TEXT:

Copyright © Alex Scarrow 2011

COVER:

Cover design by James Fraser

Photography by Neil Spence

Translation © Klára Kruteková 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-1011-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mojim neteriam a synovcom... takže menujem
(nádych... a podľa veku) – Leona, James, Nathan, Abigail,
Tom, Aaron, Naomi, Joe, Nick a Connor. Budúci Jazdci časom?*

FAKT

Vojničov rukopis je reálny dokument napísaný v bližšie neidentifikovanom jazyku, ktorý pochádza zo stredoveku.

FAKT

Aj napriek snahe mnohých ľudí i počítačových programov boli všetky pokusy o jeho rozlúštenie zatiaľ neúspešné.

FAKT

Vedci dosiaľ nedokázali potvrdiť, či sa legendy o Robinovi Hoodovi zakladajú na skutočnosti.

FAKT

Identita šerifa z Nottinghamu, ktorý bol pri moci za vlády Richarda I., je zatiaľ neznáma.

PROLÓG

2044, Chicago

„Takže, dámy a páni,“ zvolal muž, „teraz prichádza to, pre čo ste sem všetci prišli. O malú chvíľu vojdem do tejto Faradayovej klietky a zmiznem.“

No fajn, takže ZASE ďalší blázon. Anna Lopezová pokrútila hlavou. *Už len toto som potrebovala ku šťastiu.*

Jej pohľad sa stretol s jedným alebo dvoma ďalšími ľuďmi z malého publika, novinármi ako ona. Niekoľko tvárí poznala. Bol tam reportér jedného z kanálov stanice Euro News, čo mal na starosti vedu a životné prostredie, aj redaktor istého technologického e-časopisu. Všetkým prišla pred týždňom malá bleďozltá pozvánka, na ktorej bolo vytlačených len niekoľko slov. Stálo na nej, aby prišli do Larkhamovej galérie a „stali sa svedkami technológie, ktorá zmení život každého muža, ženy a dieťaťa na tejto problémami sužovanej planéte“.

Anna Lopezová si vzdychla. Svet by sa určite potešil aspoň nejakej dobrej správe.

Larkhamova galéria, to znelo dobre. Predstavovala si malú útulnú galériu, kde im budú ponúkať poháre s vínom a chuťovky na strieborných táckach. Namiesto toho sedeli v tmavom sklade na nepohodlných plastových stoličkách, nad hlavou im blikali neónové lampy a počúvali kvapkanie dažďa na streche.

„Klietka sa sama nabije a tá energia sa rovnomerne rozloží okolo mňa, čím sa vytvorí dosť veľký priestor na to, aby som...“

„Aby ste čo? Zmizli?“ zavolať niekto zozadu. „Moje dieťa dokáže to isté urobiť so svojou kúzelníckou paličkou.“

Niekoľko ľudí vyprskol kávu do plastového pohára.

„Nie,“ odpovedal muž na pódiu. Anna si znova nevedela spomenúť na jeho meno. Pozrela sa na svoje poznámky v zápisníku.

Waldstein. Dokonca aj jeho meno znelo smiešne.

„Nie!“ povedal dôrazne, aby utišil smiech v publiku. „Toto nie je detské kúzlo!“

Anna zdvihla ruku. „Pán Waldstein?“

„Áno?“

„Povedali ste, že zmiznete?“

Waldstein prikývol. „Budem na pár sekúnd, menej ako minútu, premiestnený niekam inam.“

„Takže *premiestnený*.“ Prikývla. „A kam presne?“

Zaškeril sa, odhrnul si z tváre tmavé prešedivené vlasy a za lesklými sklami okuliarov sa zjavili doširoka roztvorené oči plné detského nadšenia. „Do iného roku,“ povedal teatrálne.

Za chrbtom začula zaškrípanie stoličky o studenú betónovú dlážku. „Idiot,“ zašomral nejaký hlas a potom bolo počuť už len vzdalujúce sa kroky. Po oboch stranách počula a videla ďalších novinárov, ktorí sa nenápadne vytrácali.

Do iného roku? Zdá sa, že ten blázon hovorí o cestovaní v čase. Bolo jej jasné, že ten človek potrebuje pomoc. Možno by mu prospela miestnosť s bledozelenými stenami a upokojujúcou hudbou. So škrípaním sa odsunuli ďalšie stoličky. Vyzeralo to, že vystúpenie tohto blázna sa skončilo, skôr než sa vôbec začalo. Takmer jej ho bolo ľúto.

„Nechodte preč!“ kričal Waldstein. „Prosím! Počkajte!“ Kroky stíchli. „Hneď teraz vám to predvediem!“

Anna hľadela, ako sa muž skrčil nad rozhegáný piknikový stôl na pódiu z paliet a čosi napísal do starého otlčeného lap-topu. Pod stolom ležalo niečo, čo vyzeralo ako medený boj-

ler. Z jednej strany doň viedli káble, čo z druhej vychádzali von a smerovali k drôtovej klietke. Začula jemné bzučanie vychádzajúce z medenej veci a vtom svetlá v miestnosti zablikali. Až vtedy si uvedomila, že ten bláznivý výmysel je napojený na hlavný zdroj elektriny.

Och, môj Bože, ten chlap sa uškvarí. Priamo tu. Priamo pred našimi očami!

Waldstein prekročil káble a otvoril dvere na klietke. „Pozerajte sa!“

Vstala a vykročila za ním. „Pán Waldstein, myslím, že by ste...“

Waldstein vošiel do klietky a zatvoril za sebou dvierka. Miestnosťou sa ozvalo hlasné zarinčanie. Bzučanie bolo čoraz hlasnejšie. „Dámy a páni!“ zakričal Waldstein cez hluk, ktorý vychádzal z bojlera. „Dnes sa stanete svedkami historicky prvého výletu časom!“

„Pán Waldstein!“ Anna podošla bližšie. „Prosím! Nemali by ste to robiť!“

Všimla si, že jeden novinár sa predral dopredu pomedzi stoličky a malou kamerou natáčal dianie v klietke. Znechutene pokrútila hlavou. Niet pochyb, že chcel zachytiť moment, keď sa tento domýlený chudák uškvarí na uhol.

Ježiši...

Waldstein sa v klietke pokojne usmieval. „Nebojte sa, moja milá, nič sa mi nestane!“ zvolal do hluku nabíjajúceho sa prístroja.

„Prosím!“ kričala Anna prekvapená panikou vo vlastnom hlase. „Prosím! Vystúpte odtiaľ!“

Waldsteinov úsmev pôsobil takmer upokojujúco. „Budem v poriadku, moja milá. Znova ich uvidím. Uvidím ich, dotknem sa ich...“

„Ich? Koho? O čom to hovoríte?“ kričala, no jej slová sa strácali v neznesiteľnom hluku.

Zrazu sa okolo stien klietky zjavila sprška iskier.

„Odstúpte!“ zakričal niekto. Uvedomila si, že elektrický náboj môže veľmi ľahko preskočiť aj k nim. Inštinktívne spravila niekoľko krokov dozadu, pričom narazila do stoličky a udrela si členok. Všetky stoličky už boli prázdne, publikum nervózne stálo. Počula, že niekto volá políciu. Nikto sa sem dnes neprišiel pozerať, ako sa nejaký muž dobrovoľne uškvarí. To by nechcel vidieť ani najväčší blázon. A v dnešných časoch je ich veru na svete plno.

Z klietky vyletela na zem ďalšia sprška iskier. Lampy na strope zasyčali, zablikali a zhasli. Zostali v úplnej tme, ktorú prerušovalo len blikajúce svetlo Waldsteinovej elektrickej hrobky. Anna ešte stále videla medzi závojmi iskier jeho meravú siluetu. Bol nehybný, pokojný... vôbec sa nezmietal, ako by očakávala.

Vtom začula jemné puknutie, nie výbuch iba slabé puknutie, zacítila jemný vánok a všetko zrazu prestalo. Iskrenie, hučanie, praskanie elektriny. A zostalo len ticho. V úplnej tme sa ozývalo len ťažké dýchanie všetkých navôkol.

„Niekto by mal zavolať sanitku!“ začula mužský hlas.

Zrazu ktosi zapol baterku a jej lúč namieril na klietku.

„Božemôj! Kde je?“

Klietka bola prázdna. Presne ako povedal ten blázon. Zmizol. Anna pocítila obrovskú úľavu a uvedomila si, že sa uvoľnene zasmiala. „Nuž...“ pokrútila hlavou. „Stalo sa naozaj to, čo povedal, že sa stane, či?“

Nie všetkým v miestnosti sa uľavilo, ani ich to nijako neohromilo.

„Neprišiel som sem, aby som videl kúzelnícke predstavenie! Mám plno nedopísaných článkov. Čaká ma práca a nemám čas na takéto sprostosti...“

Zrazu z klietky vyletela ďalšia sprška iskier.

„Odstúpte! Ešte stále je to pod prúdom!“

Anna očakávala, že sa znovu začne klasické kúzelnícke predstavenie, aby muž zakryl svoj „návrat“ do klietky.

S dymom a zrkadlami; kúzelníci to volajú *umenie odvrátiť pozornosť*. No namiesto toho zbadala v klietke jemné trblie-tanie. Najprv maličké ako špendlíková hlavička, no veľmi rýchlo sa zmenilo na niekoľko desiatok centimetrov veľ-ký kruh, ktorý sa vlnil a leskol ako vodná hladina. Presne tak nejako si predstavovala ektoplazmu, látku, z ktorej sú duchovia, ak také nadprirodzené nezmysly vôbec existujú.

„Čo je to?“ zašomral ktosi. Svetlo baterky skĺzlo na éte-rickú hmotu, aby si ju mohli lepšie prezrieť. Anna pokrúti-la hlavou, akoby sa pýtali jej.

„Nemám tušenia,“ odvetila. V jemnom svetle sa jej za-zdalo, že vidí obrysy ľudského tela. Možno tiel, viacerých. Niečo tam bolo, *niekto*. *Nejakí ľudia*. Slabé obrysy sa pomaly zvýrazňovali, akoby sa postavy približovali. Zrazu mala po-cit, že tie trblietavé obrysy sú niekde inde. Nebyť toho ple-tiva, mohla by podísť ku klietke, načiahnuť sa dovnútra... a dotknúť sa iného miesta. Akoby to boli trblietavé, trepo-tajúce sa dvere do iného...

Anna sa zarazila. *Čože? Myslí to vážne?*

„To je šialené,“ zašepkala si pre seba.

Tá vzdialená postava patrila človeku. Teraz to už videla zreteľne. Zdalo sa jej, že kontúry bytosti sa približujú k nej, akoby prichádzali cez víriacu sa bránu späť z „iného sveta“. Vtom trblietavé svetlo zmizlo. Nastala úplná tma. Anna za-cítila na tvári vánok a jedno oko jej zakryl prameň vlasov. Odhrnula si ho z tváre a zbadala, že v klietke niečo je. Po-čula, ako to dýcha. Spoza pletiva vychádzali trasľavé vý-dychy a nádychy.

„Haló?“ zašepkala. „Pán Waldstein? Ste... ste to vy?“

Z klietky bolo stále počuť len dychčanie.

„Kto má tú baterku?“ opýtal sa niekto za ňou. „Zasviet-te ňou na klietku.“

Počula nervózny lomoz a nadávky, že zapínač je príliš malý.

„Waldstein?“ zašepkala Anna. „Ste v poriadku?“ Dych-
čanie zoslablo a nakoniec úplne stíchlo.

„Zapnite tú baterku!“

„Snažím sa! Neviem nájsť ten... kde len je?“

Muž v kletke potichu prehovoril. Anna sa naklonila do-
predu, až sa nakoniec odvážila oprieť o drôtenú kletku. Ešte
stále bola teplá od elektriny, ale už nebola horúca. A, chva-
labohu, nebola pod prúdom. „Ste v poriadku?“

„Ja... videl som... to...“

„Všetko je v poriadku. Dostaneme vás von... a potom za-
voláme záchranku.“

„Videl... videl som to,“ hlas sa mu zachvel.

Vtom sa za ňou rozsvietil lúč svetla a ich tiene sa roztan-
covali na všetky strany.

„Je v šoku,“ povedala Anna. „Zasviette naňho.“

Lúč baterky prešiel ponad jej plece a vrhol na steny miest-
nosti skákajúce tiene. Cez pletivo zbadala muža, o ktorom si
pred chvíľou myslela, že by potreboval lieky a tichú miest-
nosť, v ktorej by zabudol na svoje zvláštne vidiny.

Žiadne spálené telo. To bola veľká úľava. *Ale jeho tvár...
jeho tvár.*

Oči pod strapatými striebřistými vlasmi boli stále doširo-
ka roztvorené za okuliarmi, no už v nich nebol detský údiv
a vzrušenie, ktoré videla predtým. Už nie.

Teraz v nich videla hrôzu. Číru hrôzu. Bol to pohľad
človeka, ktorý sa snažil radšej nemyslieť, aby sa nezbláznil.
V tom momente si uvedomila, že v ten večer nebola sved-
kom akéhosi kúznického triku. Nebol to žiadny mág, kto-
rý sa snaží získať publikum a slávu.

Naozaj niekde bol. Naozaj sa premiestnil. A z nejakého dô-
vodu mala pocit, že bol preč oveľa dlhšie ako minútu.

„Čo?“ opýtala sa potichu. „Čo sa stalo?“

Jeho pohľad, ktorý bol ešte stále upretý niekam inam, sa
postupne vrátil a znovu sa spojil so svojím telom. Opäť bol

v Chicagu. Zahľadel sa na Annu a uvedomil si, že nie je sám, že niekto je na druhej strane pletiva.

„Videl som...“ otvoril suché, popraskané pery. „Videl som... koniec.“

Začula, že za ňou niekto telefonuje. Volá záchranku. Možno ho počuli. Všimla si, že ten idiot s kamerou ešte stále natáča. Možno bol sklamaný, že v kletke neleží obhorené telo, ktoré by mohol ukázať svojmu šéfredaktorovi. A možno budú tieto bláznivé reči ešte lepší príbeh do telky.

„Waldstein?“ povedala Anna. „Čo chcete povedať tým, že ste videli... koniec?“

Zbadala, že muž v kletke plače. Po líci sa mu skotúľala slza až na bradu a stratila sa v šedivom strnisku. Jeho neprítomný pohľad razom zmizol. Najprv sa pozrel na Annu a potom prešiel pohľadom po kletke okolo seba. „Preboha! Musím... musím to všetko zničiť!“

„Čo? Myslíte tento *stroj*?“

Dlaňou buchol po pletive a miestnosťou sa ozval rachot. „TOTO! Cestovanie v čase! Zničí... zničí nás to!“

1. KAPITOLA

2001, New York

Maddy pozorovala krdeľ čajok, ako zobe odpadky v bahennej plytčine East River. Nad hlavou jej rytmicky hučala hustá premávka na Williamsburg Bridgei. Večerný ruch spôsobovali pracujúci ľudia, ktorí sa vracali z Manhattanu do Brooklynu.

Hodila do vody kúsok asfaltu a pozorovala, ako sa čajky pri zvuku šplechnutia rozpáchli.

Božemôj. Hlavou jej vírila stále tá istá myšlienka. *Božemôj, Liam je Foster?*

Presne to jej starec povedal, no nie? Že on a Liam sú *tá istá* osoba, že on je Liam. Potom si uvedomila, že hovoril pravdu. Všimla si podobu v ich tvárach, v ich pohyboch, dokonca aj v spôsobe reči.

„Spravilo mi to cestovanie v čase. Ono zo mňa urobilo starca, Maddy,“ povedal.

Fakt, že z Liama sa onedlho stane zúbožený starec... ďalšia vec, čo si musí nechať pre seba, až kým si nebude istá, že je pripravený to počuť. Cítila sa veľmi osamelá, keď musela pred ostatnými skrývať takéto tajomstvá. Nezdalo sa jej to správne. Po tom všetkom. Po tom, ako ich naraz naverbovali. Ju, Liama a Sal... všetkých troch vytrhli z rôznych dôb v posledných sekundách ich života. Mali by byť tím. Nemali by mať medzi sebou tajomstvá. Aspoň nie takéto.

„Ty si teraz vodkyňa,“ povedal jej Foster, „je na tebe, ako a kedy to Liamovi povieš.“

Sledovala čajky, ako sa opatrne vrátili a dŕbali do igelitovej tašky na brehu.

„Úžasné,“ zamrmlala si sama pre seba. Bola tu ďalšia vec, ktorú musí dusiť v sebe, pre ktorú nebude môcť spávať. Netrápila ju len tá záležitosť s Fosterom-Liamom. Nie. Bolo tu ešte *niečo* – načmáraný odkaz, ktorý našla pri vyzdvihnutí embryí... odkaz, ktorý bol určený len pre ňu.

Maddy, dávaj pozor na „Pandoru“, nezostáva nám už veľa času. Drž sa a nehovor to nikomu.

Nechápala, čo, dopekla, to malo znamenať. Nič jej to nehovorilo. *Pandora*. Čo je to za hlúpe dievčenské meno?

„Prečo to bolo určené práve pre mňa?“ Jej tichý hlas zmiatol jednu z čajok, prestala dŕbať a otočila sa k Maddy.

„Nerozprávam sa s tebou, ty sprostý vták.“ Čajka sa vrátila k skúmaniu igelitovej tašky a jedným okom ju naďalej sledovala. Maddy sa zahľadela na slnko nad Manhattanom, ktoré sa pomaly usádzalo za dve veže Svetového obchodného centra.

Foster ťa najal z nejakého dôvodu. Foster ťa spravil vodkyňou z nejakého dôvodu. Pretože vie, že si dosť bystrá na to, aby si to pochopila, Maddy.

Vzdychla si. Veľmi rada by tomu verila... že je stvorená na to, aby bola dobrou vodkyňou tímu, dobrou Jazdkyňou časom. Ale po tom všetkom, čo sa stalo, mala pocit... že len improvizuje, že to zvláda s odretými ušami. Mala šťastie, že boli ešte nažive, že nespôsobila smrť Liama alebo Sal. Má šťastie, že úplne nezničila správnu časovú líniu alebo rovno celý svet.

Bola to príliš veľká ťarcha na pleciach osemnásťročného dievčaťa.

„Presne tak,“ zamrmlala. „Príliš veľká.“

2. KAPITOLA

2001, New York

Pondelok (cyklus číslo 57)

Práve sa naňho pozerám, ako pláva vo valci so slizovitým roztokom. Je to Bob, ale ešte nie úplný. Je to len chlapec. Holohlavý a schúlený ako bábätko. Už sa dá rozoznať Bobova tvár, aj keď ešte nie je úplne vyvinutá. Zatiaľ sú to len kosti a vysoké čelo. Kožu na hlave ešte nemá. Zatiaľ vidno len červené svalové vlákna, zuby a dve očné jamky, ktoré bez viečok vyzerajú obrovsky. Občas mám pocit, že sa hýbu, akoby na mňa zízali. Ale viem, že to tak nie je. Jeho detská myseľ je v hlbokom spánku a snívajú sa mu bábätkovské sny.

Na zvyšku tela mu už narástla prvotná pokožka, no nie všade. Na niektorých miestach mu vidno dovnútra, napríklad pod ľavým plecom. Presvitajú mu tam rebrá a nejaké orgány. Myslím, že je to srdce alebo niečo také. Hýbe sa to ako zviera v kletke.

Vlastne mi z toho začína byť zle, idem radšej späť do postele.

A keď sme už pri nevolnosti, Liam práve vyprázdňuje záchod. Pred pár dňami sme si kúpili taký ten prenosný. Predtým tu bola prasknutá misa bez sedadla za rozpadajúcimi sa dverami. Úplná hrôza! A aj tak nebola zapojená. Preto sme potrebovali prenosný záchod. Každých pár dní ho treba vyprázdniť, aby nesmrdeľ celá základňa. Keď sa plastová nádoba naplní, veko vzadu sa otvorí a všetko začne vytekať von.

Džáhula. Nabudúce som na rade ja.

Inak... chystáme sa na výlet. Na špeciálne miesto. Chceš vedieť kam?

Tak ti to poviem.

Zajtra ideme do „nedele“! Presne tak, vyjdeme z bubliny a pocestujeme do nedele pred ňou. Pre mňa to bude prvé cestovanie časom. No vlastne nie... prvý raz som **jazdila časom**, keď ma Foster zobral z Mumbái a ocitla som sa tu. Ale vtedy som nevedela, čo sa deje. A, samozrejme, vždy keď sa bublina zresetuje, svojím spôsobom cestujem štyridsaťosem hodín dozadu, no nie?

Toto však bude iné. Prvý raz vstúpim do portálu. Budem ako ozajstná jazdkyňa časom. Vstúpim do diery v časopriestore a na malý moment sa ocitnem v chaos. Liam vraví, že je to tam čudné. Všetko je biele a zahmlené, a hýbu sa tam nejaké divné tvory, no nevidno, čo sú zač. Ale vraví, že sa to všetko udeje tak rýchlo, že človek sa ani nestihne spamätať a je na druhej strane. Takže sa netreba báť.

Skvelé. Vďaka za info o tých divných tvoroch, Liam. Som z toho nervózna. Ale teším sa, lebo uvidím rokovú kapelu EssZed. Maddy vravela, že po jedenástom septembri zmizli. Proste sa vyparili. Tuším sú teraz slávni hlavne vďaka tomu. Takže toto, aj keď o tom nevedia, je ich posledné vystúpenie. Maddy si myslí, že sa mi to bude veľmi páčiť. Púšťala nám nejaké pesničky na počítači. Je to totálna pecka. Liamovi sa to asi nebude páčiť a bude frflať, že to nie je hudba, len hulákание. Nuž nie sú to odrhovačky, na ktoré bol zvyknutý v Írsku.

LOL

„Vzdelávanie“. „Tímový výlet“, tak to Maddy volá. Je to užitočné pre Becky, aby si cvičila ľudské správanie. Potrebuje to. Je príliš robotická a vážna. Bob bol síce hlúpy, no aspoň sa dalo predstierať, že je trošku šiši. Ale Becky je chladná. Občas ma desí, keď na mňa zíza. Mám pocit, akoby pri tom premýšľala, ako ma čo najrýchlejšie zabiť holými rukami.

Boba mám radšej.

3. KAPITOLA

2001, New York

Uprostred základne sa zaligotal časový portál, zóna energie a v strede náznakovlniaceho sa sveta spreď štyridsiatich ôsmich hodín. Nedelňý večer. Blikajúce neónové svetlo a niečo, čo vyzeralo ako zvlňená stena popísaná grafitmi tancujúca v horúcom opare.

„No tak, Sal,“ súřila ju Maddy. „Rýchlo cez to prejdi.“

Sal nervózne preglgla a prikývla. „Dobre, som pripravená.“ Vykročila dopredu a zacítila, ako sa jej z energie portálu zjeřili chlčky na rukách a ofina sa jej zdvihla ako opo-
na v divadle. „To štekli!“

Keď vořla do kruhu, zem pod nohami sa jej začala ohýbať, akoby stála na trampolíne a niekto vedľa nej skákal. A vtom sa zem pretrhla ako servítka... a úplne zmizla.

„Džáhula! Ja padám!“ zvierkla, keď jej ruky a nohy vy-
leteli do vzduchu a potom klesla do neznáma.

„Neboj sa!“ začula Liamov hlas akoby z opačného konca dlhokánskeho tunela. Hlas sa rýchlo vzdáľoval, až úplne stíchol.

„Liam!“ zakričala, no aj jej vlastný hlas znel tlmene a slabob.

Som sama.

Bolo to presne ako povedal Liam – vznášala sa, alebo padala, cez snehobiely oceán. Ako ovsená vločka plávajúca v obrovskej miske mlieka.

Upokoj sa, Sal.

Všade okolo nej bola víriaca sa bieloba. Ruku mala len niekoľko centimetrov od tváre, no aj tak boli jej obrysy nejasné a rozmazané. Zakývala ňou a zacítila, že hustý vzduch okolo nej je ako tekutina, vzdoruje jej pohybovom. Pozrela sa nad seba a dúfala, že uvidí rozmazané kontúry ostatných, no jediné, čo videla, bola tá nekonečná bieloba.

Možno SOM sama.

Premýšľala, či je to len jej mliečny svet, alebo sú niekde blízko aj ostatní. Možno áno. Možno ich len nevidí. Kto vie, či sa tam už niekedy niekto stratil a na druhý koniec sa nikdy nedostal. Či bol odsúdený na večnosť strávenú vznášaním. Musel by sa z toho zblázniť, no nie? Bez toho, aby mohol niečo vidieť, počuť, ovoňať alebo cítiť. Celkom určite by sa zbláznil.

Rozhodla sa, že bude lepšie nad tým nepremýšľať. V myslí jej však vírilo mnoho ďalších nepríjemných otázok.

Čo ak práve to sú tie čudné poletujúce veci? Ďalší cestovatelia... možno dokonca ďalší jazdci časom, ktorí sa stratili a sú tu naveky uväznení.

Živo si vybavila obrázok dievčaťa ako ona, ktoré bolo stratené celé stáročia: oči zahmlené pomätenosťou, tupý pohľad mŕtvej ryby. Mrmlala by ako pomätená starénka s vygumovanou myslou.

Takéto myšlienky ti vážne nepomôžu, hlupaňa. Mysli na niečo iné.

Vtom jej napadlo, že pocit samoty je omnoho lepší ako najmenšia predstava čohosi, čo sa pohybuje okolo nej. Radšej zatvorila oči.

Takmer v rovnakom okamihu zacítila, že sa jej vrátila pod nohy zem.

„Ech?“ otvorila oči a zbadala, že stojí na malom parkovisku osvetlenom slabým neónovým svetlom reklamy na Budweiser, ktoré bzučalo ako rozzúrená mucha vo fľaši. Spravila krok dopredu a vyšla z portálu. Chvíľu nato sa